

[Duetoft]

jublere, hver gang Dannebrog og frikadellerne dukker op nede i Spanien. Nej, vi er så eksklusive, at ingen må komme til Danmark og røre vores jord, men vi må da gerne rejse ud i Europa. Det er ikke noget af det, der fremmer Europatanken.

Når diverse ministre futter frem og tilbage til Bruxelles for at ændre 48-timers-regler til 36-timers-regler, selv om man har lovet at fjerne dem flere gange, så er det ikke noget, der i befolkningen øger forståelsen for Europatanken.

Selv om både regeringen og Socialdemokratiet ved – og på trods af at det klart fremgår af hvidbogen omkring det indre marked – at grænsefjernelsen i 1992–93 også drejer sig om personer og ikke kun om varer, så kommer danskerne igen og siger: Nej, vi skal søreme ikke have fjernet den grænse for personerne nede ved Kruså.

Jeg havde for et halvt år siden den pudsige oplevelse at rejse gennem det halve Europa i bil og derefter komme til den danske grænse og få et indrejsestempel i mit pas. Det var meget elegant og meget smukt at have et dansk indrejsestempel fra et andet EF-land. Jeg har gemt det og sat det op på en væg, for jeg synes, det var fantastisk, at det kan lade sig gøre i dag. Men hvordan skal vi få den danske befolkning til at forstå fællesskabet, når de nu så mange år efter vores indtræden i EF stadig væk kan risikere at blive mødt med et indrejsestempel ved den danske grænse?

Når man i stedet for vender det om til det positive, vil jeg gerne svare lidt på de sociale spørgsmål, der er kommet frem. Hvorfor går man ikke ud og forklarer, at et stærkt fællesskab er i stand til at forhindre social dumping? Hvorfor går man ikke ud og forklarer, at det netop er garantien for, at billig arbejdskraft fra Portugal til halv løn og dobbelt arbejdstid ikke kommer til Danmark? Det er stærke EF-regler, der garanterer det. Det er ikke et spørgsmål om danske suverænitetsregler og danske specialiteter; det er et spørgsmål om at styrke EF-reglerne. Og sådan kan vi gå sted efter sted og vise, at fælles EF-regler kunne gavne fællesskabet.

Det er den forklaring, vi skal have frem. Vi skal have forklaringen frem om, at det er nødvendigt, at de danske virksomheder bliver internationaliseret, og at vi for fremtiden kommer til at se et langt større samarbejde mellem re-

gioner i Danmark, at f.eks. Sønderjylland og Sydslesvig bliver en region, der har fælles miljømæssige og erhvervsmæssige og andre sammenhænge. Men det forstår man ikke i dag, hvis vi ikke går ud og forklarer det.

Jeg vil altså gerne her slå et slag for, at vi går ud og forklarer den danske befolkning, at vi er et resultat af et fælles Europa, at vi er et resultat af strømninger fra de andre lande, og at vi ikke bare er åh, så specielle.

Dette her er selvfølgelig et forsøg på en op-sang over for en række folketingsmedlemmer og andre, som benytter EF-debatten til hele tiden at forklare, hvor Danmark skal sige nej, hvor Danmark skal tage forbehold, og hvor vi ikke tør være med.

Hvis EF-tilhængerne koncentrerede sig om at fortælle, hvad man kunne få af gavn af fælles institutioner, gavn af fælles regler i EF og gavn af vores fælles fortid, kunne vi få ændret den holdning til EF-debatten, der i øjeblikket viser sig i meningsmålingerne. Vi hjælper ikke nogen som helst i den europæiske integration ved at stille os op og være bagstræberiske og nølere. Men vi hjælper ved at gå ud og forklare, hvad dette her drejer sig om, og at det vil blive en fordel for den danske befolkning også i dens hverdag.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil takke for en debat, som har forholdt sig sagligt til de problemer, vi arbejder med for øjeblikket i regeringskonferencerne.

Hr. Ivar Nørgaard stillede mig en række spørgsmål, som jeg skal forsøge at besvare. Det slår mig for øvrigt efter lige at have hørt hr. Duetoft – og jeg var meget enig med hr. Duetoft i det synspunkt, at vi bør koncentrere os mere om, hvad vi vil sige ja til, end hvad vi vil sige nej til – som noget meget positivt, at en række af de spørgsmål, hr. Ivar Nørgaard stiller, netop går på ting, vi skal kræve, ting, vi skal søge at få gennemført. Og det vil jeg gerne kvittere for.

Først det forslag, vi har stillet om en initiativret til Europa-Parlamentet, hvor hr. Ivar Nørgaard har ganske ret i, at vi endnu ikke er nået igennem, sådan at formandskabet fuldstændig har overtaget det danske forslag. Vi er dog kommet et stykke vej, og det har i øvrigt ikke været uden problemer, da der er megen modstand imod den tanke, at Kommissionens initiativret, som nogle siger, skal udhules ved, at Parlamentet får en initiativret.